

Ébredés

Ildikó megszaporazza lépteit, nehezen egyensúlyoz magassarkújában a kisváros girbegurba utcáin az állomás felé. Ez az első napja, ma nem késhet el. A peronra érve kifújja magát, a körülötte lévők nyugalma átragad rá, álmosan, ráérősen sétálnak el mellette. Néhány ismerős egymás felé biccent, jó reggelt, de a beszélgetéshez még korán van. A lány a telefonjába merül, a modern kor beszippantja. Megosztja barátnőivel a költözés fáradalmait, a hétvége élményeit, ahogy Robival birtokba vették első közös albérletüket a délolasz üdülőhelyen. Órájára pillant és gyorsan táskájába csúsztatja telefonját, kíváncsian nyújtogatja a nyakát jön-e a vonat. Le sem tagadhatná izgatottságát, amivel kitűnik a hétfő reggelt szenvedésként megélő, közönyös arcok közül. De ki ne lenne izgatott egy ilyen helyzetben, új albérlet, új munkahely, egy idegen országban. Na jó, Robi a régi, de ennyi fix pont kell az ember életében. Az óráját nézve megállapítja, hogy a vicinális vizont nem svájci. Késik. Nagyot sóhajtva az égre néz, lágy szellő simítja végig arcát. A Nap már sugarait előre küldve festi az eget. Csak pár bárányszőke van az amúgy tiszta égen, lilára színezi őket a hajnali napsugár.

Már ez az aprócska kép is mosolyt csal a lány arcára, de ekkor begördül a szerelvény.

Leszálló nincs, így mindenki gyorsan felszáll, a hangosbemondó sürget, csapódnak az ajtók, majd lomhán, kellestlenül megmozdul a gépezet.

Ildikó ülőhely után néz, de mikor meglátja, hogy a tisztaság nem tartozik a vonat pozitívumai közé, úgy dönt állva utazik. A vagon elejében halk kacaj hallatszik, egy szemüveges srác széles gesztikulációval magyaráz. Telefonjából felpillantva jóleső érzéssel nyugtázza, végre jó helyen van, ez az ő közege. Ekkor háta mögül egy vidám bariton szólal meg:

- Buongiorno signora!

Rámosolyog az alacsony bajszos barnaszemű bácsira, aki viszonzza a gesztust. A kalauz volt ma az első olasz, akit mosolyogni lát.

Közben a vonat kiér a városkából, megváltoznak a hangok és a fények, ez felkelti a lány figyelmét kinéz az opálos ablakon, amit lát magával ragadó.

Ez alatt a pár perc alatt a Nap felkúszott az Appenninek ormai fölé veresre festve az eget, kiemelve a Vezúv kontúrjait és láthatóvá téve azt a felhőcsíkot a hegy nyakánál, ami úgy néz ki, mint a XVI. században készült portrékon lévő nyakfodrok. Vicesek de elegánsak is.

Eszébe jut Robi, aki még alszik ilyenkor, milyen kiselőadást tartana a Föld sebességéről, ami abból is látszik, hogy a Nap már Vezúv fölött jár és melegével mohón falja fel a hegy nyakfodrákat a vörös égbolt kitisztul, kék lesz, a napkorong aransárga és tudható ebből, hogy ismét meleg napunk lesz. Ildikó viszont úgy néz a tájra, hogy valaha Spartacus is láthatott itt ilyen napfelkeltét, vagy ilyen láthatott utoljára Pompei lakosai is. Amikor érzi a vonat lassulását, hirtelen feleszmél az ábrándozásból és végignéz az utastársain. A látványtól megijed. Ennyi komor csendes embert csak odahaza látott, hiszen azért is jött el otthonról, mert nyomasztó volt számára az emberekből áradó depresszió. Meggyőződése volt, hogy Juan Carlos Fresnadillo, amikor kitalálta, hogy megírja a 28 héttel később című filmjének forgatókönyvét, egy ilyen vonaton kaphatott ihletet. Szíve szerint elkiabálta volna magát: - Emberek ébredjete! Nem látjátok, hogy milyen csodálatos helyen élte? Egyik felől a hegyek, másik felől a tenger káprázat!

A Garibaldira érve, hangos szisszenéssel kinyílnak az ajtók, néhányan leszállnak, a felszállók étellel töltik meg a szerelvényt, a korai órához képest is vidámak, némelyikük kezében papíropohár, gesztikulálva egymást túlkiabálva nyomulnak be a szerelvény belsejébe.

Lötyögnek az italok hullik a morzsa, mindenki mindenkivel beszélget zsbongás váltja fel az

álmatag hangulatot, felélednek az eddigi zombik is. Ildikó egy hasonló korú vidám, érdeklődő
lánnyal ül le beszélgetni, már nem sajnálja a bézs nyári kosztümöt. Egy dolgot viszont két
felkiáltójellel beír a telefonjába: Utazáshoz ülésre törölközőt hozni kell!!